

Thea Anneli Salomaa 1925 - 2015

Siunauspuhe Forssassa 23.1.2016

Heikki Salomaa

Jeesus sanoo:

Älköön teidän sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta - enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa, mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, että saisitte olla siellä, missä minä olen. Joh. 14:1-3

Rakkaat ystävät ja omaiset!

Olemme kokoontuneet saattamaan haudan lepoon läheistä ihmistä, äitiämme, mummiamme, tättä, ystävää, Annelia! Koemme kipeästi, että tätä polkua me kaikki vielä vuorollamme kuljemme. Katoavaisuus on osa elämää. Tuuli käy ylitemme eikä meitä enää ole. Tai siis, ei enää täällä, tässä maailmassa.

Tässä äidin arkun äärellä tunnemme, kuinka suru on tullut todeksi. Kuolema on peruuttamaton ja sen voima meitä väkevämpi.

Kun viimeisinä vuosina Jorma-ukin kuoleman jälkeen istuin mummin vuoteen vierellä ja silitin hänen kuihtunutta kättään, olin kerta toisensa jälkeen jättämässä jäähyväisiä. Sairaudesta oli jo ottanut hänet kovaan otteeseensa, eikä koskaan voinut varmasti tietää, tulisiko vielä seuraavaa kohtaamista. Ja sitten lopulta siinä vuoteen äärellä sain kyllä silittää kättä, mutta kohtaaminen oli langanohutta.

Noutaja viipyi. Sydän oli vahva. Se vielä jaksoi, vaikka elämä oli muuten riisuttu minimiinsä. Kun lähdön hetki nyt joulun aikaan tuli yhä lähemmäksi, kuolema ei enää tuntunut ajatuksissani viholliselta, vaan ystävältä, joka vapauttaa väsyneen kulkijan tämän elämän vaivoista.

Vanhan kalenterin mukaisena neljäntenä joulupäivänä, viattomien lasten päivänä, iltapäivän hämärtyessä joulukuun yöksi, silloin sydän sai matkansa täyteen. Viimeinen hengenveto oli hiljainen. Niin ajattelen sitä mielessäni, vaikka juuri sillä hetkellä kukaan ei ollut vuoteen vierellä.

Äkkiä ”paula oli rikki ja lintu on poissa”. Henkeä ja sielua pidätellyt riutuneen ruumiin ansalanka katkesi ja äiti, mummi, Anneli pääsi vapaaksi tästä ajasta. Joku tuli hakemaan häntä. Eikä vain joku, vaan Vapahtaja, itse Jeesus.

On lupa tarttua Jeesuksen lupaukseen ja omistaa sen sanat äidille:

Minä menen valmistamaan teille sijaa, mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, että saisitte olla siellä, missä minä olen.

90 vuotta suomalaista elämää tuli täyteen. Paljon siihen mahtui. Niitä asuinsijoja matkan varrella oli lukemattomia, niin kuin kaikilla evakoilla ja monilla muillakin sodan vuodet eläneillä.

Anneli lapsuudessa Christensenin perhe asui Jaakkimassa, sitten aivan rajalla Suojärven Litsmassa, sitten pari vuotta Salmissa Laatokan rannalla, siten Suojärven Suvilahdessa.

Aina uudestaan muutettiin Harri-isän työn ja liiketoimien kehittymisen mukaan. Niinpä 1930-luvun puolivälissä asuttiin Sortavalan ortodoksiseen kirkollishallituksen talossa ja juuri ennen sotaa valmistui Christensenin kivitalo Suojärven keskustaan, mutta Anneli kävi välillä koulua myös Sortavalassa. Päivänpaisteisia, valoisia vuosia, mutta siitä kertyi ainakin 7-8 kotia.

Sitten tuli sota ja sota-aikana tai syksyllä 1939 juuri ennen sen syttymistä YH:n aikana olivat vuorossa ensin Sammatti, sitten evakkomatalla joulukuun alussa hetken Outokumpu, sitten Kuopio, sen jälkeen Ruotsin Östersund, jonne mentiin sotalapsina. Välirauhan aikaan taas uudestaan Kuopio ja siellä oma pieni 3 huoneen ruotsalaistalo Tupatiellä. Vuonna 1942 asuttiin Helsingissä NNKY:n Hospitzissa ja siitä päästiin Hakaniemen torin laidalle Viherniemenkadulle uuteen taloon. Asemasodan aikaan välillä asuttiin Suojärvellä, jossa kivitalo oli säilynyt kutakuinkin ehjänä. Anneli ei ollut lottana, mutta toimi työvelvollisena maataloilla ja muissa tehtävissä, viimeksi kesällä 1944 Korppoossa. Sieltä sitten hänet kutsuttiin viimeiselle evakkotaipaleelle ja perheen kanssa Kemiin ja vielä uudestaan Östersundiin. Rauhan tultua palattiin takaisin Viherniemenkadulle. Karjalaan ei ollut enää menemistä. Viidessä vuodessa tuli tusina kotiosoitetta lisää.

Sitten oli vuorossa opiskelu ja ammatin alku. Anneli toimi nuorena talousopettajana Helsingissä, Haapavedellä ja Vihdissä. Ja äkkiä tulee Jorma kuvioon, tumma, pitkä ja komea

mies skootterilla, liehuva poplari päällään. Niin leimahti rakkaus ja syntyivät rohkeat ratkaisut muutamassa viikossa ja aivan uusi suunta elämään. Treffit joulukuussa, kihlaus maaliskuussa ja häät toukokuun lopulla. Alkoi perheen aika. Sitten päästään 50-luvun puoleenväliin ja Forssaan, siihen aurinkoiseen ja työntäyteiseen aikaan, josta meillä lapsilla alkaa olla jotakin ensimmäisiä muistoja.

Forssassa ukilla ja mummilla oli laskujeni mukaan yhdeksän osoitetta, joista kaksi viimeistä hoivakotiosastoilla. Kotien kokonaismäärä nousee yli kolmenkymmenen. Sitten Anneli vielä pyörity huushollia kesämökeillä, hetken aikaa Särkijärvellä ja 35 kesää Letkun Valajärvellä.

Nyt on matka päättynyt ja on kiitoksen aika!

62 vuotta äidin rakkautta ja iltarukouksia ja 34 vuotta mummin huolenpitoa ja lämpimiä ajatuksia. Puuhaa, tekemistä, kokkaamista, leipomuksia, rukouksia, sukkaa, lapasia, myssyjä, villapaitoja, vierailuja puolin ja toisin ja monia rukouksia ja viestejä ja puhelinsoittoja ja yhä uudestaan pöydän kattamista ottamaan tulijoita vastaan. Lapsia perheineen ja muita sukulaisia ja ystäviä.

Ja kotona metrikaupalla valokuva-albumeja rakkaista lapsista ja lastenlapsista. Sellaista oli mummin elämä ja tietysti vielä huolenpitoa ja rinnalla elämistä hänen elämänsä miehen, Jorman kanssa.

Elämässä monta kertaa taakka ja lahja ovat niin toisiinsa kiedottuina, ettei niitä voi erottaa. Jos otat toisen, saat toisenkin. Niin se oli myös meidän vanhempimme, Jorman ja Annelin elämässä. Melkein aina yhdessä, arjessa ja juhlassa. Oli vain yksi yhteinen kännykkä ja yksi auto. Lopulta ei kumpaakaan. Loppuvuosina näen silmissäni hitaasti etenevän pariskunnan matkalla kauppaan, käsikynkkää, mies kumarassa ja molemmilla omat vaivansa. Ja sitten tämä sama sairaus molemmilla ja yhteinen huone hoivakodissakin isän kuolemaan saakka.

Kun isä kuoli, mietin, miten pitkään äiti vielä jaksaa. Silloin marraskuussa 2012 hän istui hiukan poissaolevana täällä kappelissa ja katseli siunaustoimitusta ja siniristilippuja ja sinivalkoisia kukkia. Kun kaikki oli ohi, hän sanoi hiljaa mukanaan olleelle hoitajalle: - Minun mieheni.

Nyt on meidän vuoromme sanoa: - Meidän äitimme, meidän mummimme. On kulunut kolme vuotta ja vielä jouluneljäntä vuodesta.

Meidät saatetaan vuorollamme täältä pois. Kellot soittavat muistoamme, ja hauta ottaa meidät syliinsä. Usko Jeesukseen Kristukseen on silloin enemmän, kuin mitä me täällä näemme tai mitä meiltä tänne jää. Ylösnousemuksen toivo avaa näköalan siihen kirkkauteen, jossa ei ole sairautta, ei kärsimystä eikä kuolemaa. Tätä ylösnousemusta kristityt odottavat. Kerran toteutuu se toivo, jonka Job sanoi näin: "Minä tiedän lunastajani elävän. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä." (Job. 19:25)

Tunnustakaamme nyt yhteinen kristillinen uskomme.

- - -

Tähän uskoomme turvaten ja Ylösnouseeseen Jeesukseen Kristukseen luottaen me toimitamme Thea Anneli Salomaan siunaamisen.

Thea Anneli,
maasta olet sinä tullut,
maaksi pitää sinun jälleen tulla.
Jeesus Kristus, Vapahtajamme,
on sinut viimeisenä päivänä herättävä.